

Denizin Dibindeki Krallık

Bir zamanlar, ıssız bir sahilde bir balıkçı yaşamış. Her gün küçük kayığıyla denize açılıp balık yakalar, her akşam da bu balıkları pişirip karnını doyurmuş. Günleri böyle geçermiş.

Sonunda dayanamayıp kendi kendine, “Havadaki kuşların ve denizdeki balıkların bile hayatı benimkinden daha iyi, çünkü onların eşleri var,” demiş. “Bana daha rahat bir hayat vermesi için Şafak Kızı Zora’ya dua edeceğim.”

Böyle dedikten sonra küçük kayığına atlayıp denize açılmış. Üç gün boyunca hiç yemek yemeden ve hiç balık avlamadan, akıntı onu nereye sürüklerse oraya gitmiş. Üçüncü günün sabahında, Güneş’in sevgili kızı Zora’nın gümüş bir kayak içinde kendisine doğru hızla yol aldığını görmüş. Şefkat dolu gözlerle balıkçıya bakmış Zora.

“Canımı sıkan nedir balıkçı?” diye sormuş. “Neden böyle üzgün görünüyorsun?”

“Ah, Zora, güzel Şafak Kızı! Hayatıma biraz refah ve mutluluk katamaz mısın?”

“Madem üç gündür benim balıklarımı tutmuyorsun,” demiş Şafak Kızı, “ben de sana yardım edeceğim. Issız sahildeki kulübene dön ve başına konacak talih kuşunu bekle.”

Bunu söyledikten sonra, gümüş kayığıyla dalgaların altına dalmış. Balıkçı da küreklere asılıp evine dönmüş. Issız sahildeki kulübesine vardığında, kapı önünde üstü başı yırtık pırtık, yoksul mu yoksul bir kızın oturduğunu görmüş.

“Annem ve babam öldü, ben de senin karın olmaya geldim,” demiş kız.

“Şafak Kızı’nın yolladığı talih kuşu bu mu yani?” diye düşünmüş balıkçı. Ama yapacak bir şey yokmuş; kız ile evlenmiş. Evlenirken, “Belki zengin akrabaları vardır, bize altın ve evlilik hediyeleri getirirler,” diye geçirmiş aklından.

Ancak umduğunu bulamamış ve günler eskisi gibi geçip gitmiş. Balıkçı her gün kayığına binip balık tutuyor, karısı da kenevirden ağ örüyormuş; her gece balık pişiriyorlar, karısının kayalıklardan topladığı yabancı bitki ve köklerle birlikte yiyorlarmış. Yemekten sonra karısı balıkçının başını kucağına koyup saçlarını tanyor ya da kemikten yapılmış çifte kavalı ile tatlı melodiler çalıyormuş. Bazen de ona harika masallar anlatıyormuş: Deniz kralının sarayından, rüzgârın eksik olmadığı Bujan Adası’ndan, kehribar taşı Aladır’dan, gök gü-rültüsü tanrısı Perun’dan, Rikavatz Gölü’ndeki ejderhadan

ve yerkürenin derinliklerinde yatan ejderha ateşi Vatra'dan bahsediyormuş kocasına. Balıkçı da keyifleniyor, “Belki de karım gerçekten de Şafak Kızı'nın yolladığı bir peridir. Kim bilir, belki de bir gün bana anlattığı mucizeleri gösterir,” diye düşünüyormuş.

Haftalar ayları kovalamış; bu arada balıkçı ve karısının bir oğlu olmuş. Her gün balıkçı balık tutmaya, her akşam eşi hikâyeler anlatmaya devam etmiş.

Ancak bir gece balıkçının sabrı tükenmiş ve, “Bu kadar beklediğim yeter,” demiş. “Yarın, anlattığın bu harika şeylerden birini göstereceksin bana! Beni deniz kralının sarayına götür ve kralın gümüş tahtını, inciden yapılma trompetleri ve dalgaların altında yanan mercan mumları göster!”

Bunu duyan kadın çok korkmuş. “Onların hepsi, seni mutlu etmek için anlatılmış masallardı. Ben zavallı bir kızım; deniz kralının sarayı hakkında ne bilirim? Seni oraya nasıl götürürüm?”

Balıkçı inat ediyormuş. “Yarın şafak sökerken sahile gidecek ve deniz kralının sarayına giden bir yol bulacaksın. Eğer bulamazsan sakın dönme, çünkü sana kapıyı açmam.”

Bunun üzerine ertesi sabah, balıkçının zavallı karısı bebeğini kucağına alıp sahile gitmiş. Sabahtan akşama kadar sahilde yürüyüp durmuş ama bırakın deniz kralının sarayına giden yolu, tek bir insan bile görmemiş. Hava kararınca uyku bastırmış; o da biraz uzanıp kestirmek istemiş. Uyandıığında ne görsün? Bebeğinin yerinde yeller esiyormuş!

Ertesi gün boyunca dört bir yanı karış karış aradıysa da, en ufak bir iz bulamamış. Çabaları boşa çıkan kadın, üçüncü gün çaresizlik içinde evine doğru yönelmiş. Kulübeye varana kadar kahrından saçları beyazlamış ve dili tutulmuş. Bu yüzden, olan biteni kocasına anlatamamış.

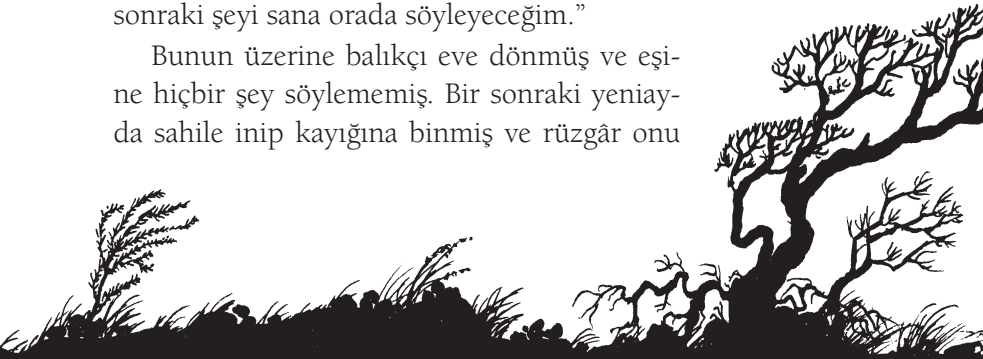
Balıkçıya gelince, onun akli hâlâ deniz kralının sarayını ve saraydaki gümüş tahtı, inciden trompetleri ve dalgaların altında yanan mercan mumları bulmaktaymış. Başka hiçbir şey düşünemiyormuş. Böylece bir kez daha kayığına atlayıp denize açılmış ve üç gün boyunca ağzına lokma sürmemiş ve hiç balık tutmamış. Üçüncü gün, gümüş kayıklı Şafak Kızı bir daha çıkmış karşısına.

“Bu defa seni üzen nedir balıkçı?”

“Ah, Zora, güzeller güzeli Şafak Kızı, bana deniz kralının sarayına giden yolu göster, ne olur!”

“Pekâlâ,” demiş Zora. “Sana bir kez daha yardım edeceğim, ama bu son. Bir sonraki yeniayda kayığına bin. Rüzgâr seni doğuya, Güneş’in parlak evine, kargaların en yaşlısı tarafından korunan kehribar taşı Aladır’ın bulunduğu rüzgârın eksik olmadığı Bujan Adası’na taşıyacak. Yapman gereken bir sonraki şeyi sana orada söyleyeceğim.”

Bunun üzerine balıkçı eve dönmüş ve eşine hiçbir şey söylememiş. Bir sonraki yeniayda sahile inip kayığına binmiş ve rüzgâr onu

yemyeşil otların bittiği, yaban asmalarından salkım salkım üzümün sarktığı Bujan Adası'na sürüklemiş. Şafak Kızı Zora orada balıkçıyı bekliyormuş.

“Şuradaki dalgaların üstünde duran, çevresinde deniz kızlarının oynadığı değirmen çarkını görüyor musun? Deniz kızlarından o çarkı çevirmelerini ve seni aşağıya, deniz kralının sarayına yollamalarını istemelisin. Ama bil ki, oraya bir kere indikten sonra bir daha bu dünyaya geri dönemezsin; çünkü dönüş yolunda birbirinden korkunç üç bekçi bekliyor!”

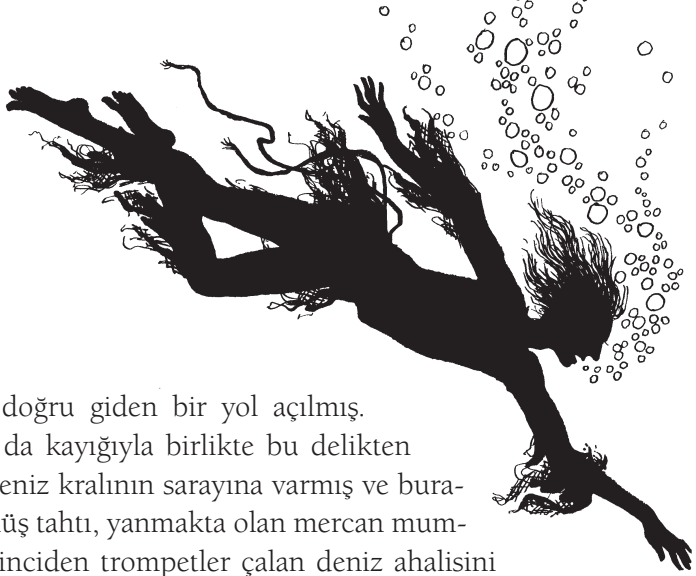
“Sana ne kadar teşekkür etsem azdır, güzeller güzeli Şafak Kızı. Hiç merak etme, oraya bir kere indikten sonra bir daha yukarı çıkmak istemeyeceğime eminim!”

Bunu dedikten sonra balıkçı küreklere asılmış ve deniz kızlarının değirmen çarkı çevresinde oynadığı yere gitmiş.

“Ey deniz kızları, çarkı çevirip beni deniz kralının sarayına yollayın ne olur!”

Deniz kızları çarkı çevirmeye başlamışlar. Onlar hızlandıkça, suyun içinde tıpkı bir hortum gibi döne döne denizin

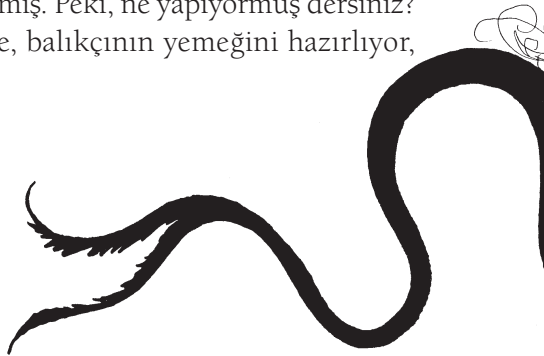

dibine doğru giden bir yol açılmış. Balıkçı da kayığıyla birlikte bu delikten geçip deniz kralının sarayına varmış ve burada gümüş tahtı, yanmakta olan mercan mumları ve inciden trompetler çalan deniz ahalisini görmüş. Dağınık sakalı, boynuzları ve yakut rengi gözleriyle heybetli deniz kralı da oradaymış. Yanında ise, altın bir beşikte, balıkçının oğlu yatmaktaymış.

Oğlunu görür görmez, deniz kralının sarayı ve içindeki tüm zenginlikler balıkçının aklından uçup gitmiş.

“Benim biricik oğlumu kaçırp buraya getirmeye nasıl cüret ederler?” diye düşünmüştü. “Ve ben onu buradan nasıl çıkaracağım şimdi?”

Denizin altında bunlar olup biterken, balıkçının dilsiz karısı evde tek başına kalakalmış. Peki, ne yapıyormuş dersiniz? Her akşam, belki gelir diye, balıkçının yemeğini hazırlıyor,

gündüzleri ise kenevirden balık ağı örüyormuş. Balıkçının dönmediğini görünce, onun için pişirdiği yemeği ertesi sabah kayalıklara götürüp oradaki yılanlara, ördüğü ağlarıysa yuva yapmaları için kuşlara veriyormuş.

Günler haftaları, haftalar ayları kovalamış... Balıkçı dönmemiş. Ancak bir gün tepetaklak olmuş kayığı sahile vurmuş. Bunu gören karısı, kemik kavalını ve yine kemikten yapılmış bir balık iğnesini yanına alıp kayığa binmiş ve denize açılmış. Rüzgâr onu çok uzaklara taşıyıp bulutlardan oluşan üç mağaranın bulunduğu bir yere getirmiş: Birinci mağarada korkunç bir ejderha, ikincisinde dehşet verici bir kuş, üçüncüsündeysedevasa bir arı duruyormuş.

Balıkçının karısı ilk mağaraya yaklaşıncaya, denizin yüzeyine boylu boyunca uzanmış yatan korkunç ejderhayı görmüş. Ejderha burnundan köpükler fışkırtıyor, kuyruğuyla suyu

dövüp dalgalar yaratıyormuş. Balıkçının karısı, ejderhanın yanından geçmeye cesaret edememiş ve kavalını çıkarıp çalmaya başlamış. Bunu yapar yapmaz, dünyanın tüm yılanları yüzerek oraya gelmişler.

“Ejderha ana, bu kadına izin ver geçsin! O bize çok defa iyilik etti ve her sabah yiyecek getirdi.”

“Pekâlâ,” demiş ejderha. “Ama sadece bir defalığına izin veriyorum, ona göre!”

Böylece kadın, ejderhanın mağarasının yanından geçebilmiş.

Bir süre sonra ikinci mağaraya yaklaşmış. Burada bir dağ kadar heybetli, dehşet verici bir kuş varmış. Tüyleri pirinçten, gagası demirdenmiş. Kanat çırdığında kasırga çıkıyormuş. Ama kadın kavalıyla tatlı bir melodi çalınca, dünyanın bütün kuşları süzülerek oraya gelmişler.

“Kuşların anası, bu kadına izin ver geçsin! O bize yuva yapmamız için her gün kenevirden ağ verdi.”

“Pekâlâ,” demiş kuş. “Ama sadece bir defalığına!”

Böylece balıkçının karısı yoluna devam edebilmiş.

Bir süre sonra üçüncü mağaraya varmış. Burada dev bir arı yaşıyormuş. Vızıldadığında şimşekler çakıyor, gök gür-lüyormuş. Ancak, balıkçının karısı bu arıyı yakalayıp elbisininin koluna takmış ve mağaranın ardındaki bilinmeyen

